

Sygn. akt II CSK 834/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa B. Spółki Akcyjnej w W.
przeciwko M. D. i A. Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 5 sierpnia 2015 r., sygn. akt I ACa 832/15,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanych: M. D. i A.
S.A. z siedzibą w W. kwoty po 3600 (trzy tysiące sześćset) zł
tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych

funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód oparł na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to jest przesłance oczywistej zasadności skargi wskazując, że Sąd Apelacyjny ponownie rozpoznając sprawę naruszył, wiążącą go, zgodnie z art. 398²⁰ k.p.c., wykładnię przepisów prawa dokonaną przez Sąd Najwyższy w wyroku uchylającym poprzedni wyrok Sądu Apelacyjnego wydany w tej sprawie. Po analizie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy stwierdza, że nie podziela stanowiska skarżącego, iż przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej z podanej przyczyny w sprawie wystąpiła. Wykładnia w rozumieniu art. 398²⁰ k.p.c. obejmuje wyłącznie wyjaśnienie treści przepisów, nie obejmuje natomiast ocen dotyczących stanu faktycznego sprawy, a nie ulega wątpliwości, że i skarżący dostrzega, iż wypowiedzi Sądu Najwyższego zawarte w uzasadnieniu jego wyroku są w dominującej części ocenami stanu faktycznego. Ponadto, dokonanie przez Sąd Najwyższy wykładni przepisu prawa, którego błędną wykładnię zarzucono w skardze kasacyjnej nie zobowiązuje sądu orzekającego w sprawie przekazanej do ponownego rozpoznania do zastosowania tego przepisu, jeżeli z jej okoliczności wynika, że jej prawidłowe rozstrzygnięcie wymaga zastosowania innego przepisu.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6,

poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi zatem wtedy, gdy w sprawie doszło do oczywistego, rażącego i widocznego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie dowiedziono wystąpienia w sprawie niniejszej takiej sytuacji co powoduje, że skarga kasacyjna oparta na przesłane wskazanej przez powoda nie mogła być przyjęta do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 §1 i 3 k.p.c. w związku z § 6 pkt 7 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).